

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., w pozwie z dnia 30 września 2013 roku, skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. wniosła o zasądzenie kwoty 8.943.555 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek niezgodnego z prawem działania funkcjonariuszy strony pozwanej, polegającego na zabezpieczeniu na potrzeby kontroli skarbowej i postępowań podatkowych, prowadzonych wobec M. P. (1) i jego żony M. P. (2) oraz przetrzymywaniu w okresie od 6 lipca 1999 r. do dnia 5 maja 2010 r. materiałów marketingowych, stanowiących własność strony powodowej. Strona powodowa wskazała również, że we wskazanym okresie nie mogła korzystać ze swojego mienia ze względu na fakt, że nie była stroną w w/w. postępowaniach kontrolnych i podatkowych, prowadzonych przez Inspektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. i przez organ odwoławczy - Dyrektora Izby Skarbowej w Ł..

(pозew k. 2-14).

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany Skarb Państwa zakwestionował wytoczone powództwo co do zasady, a nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

(odpowiedź na pozew k. 163-168)

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2015 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił wytoczone powództwo oraz zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok z 2.12.2015 r., k. 433)

Wydane rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez powoda apelacją.

(apelacja powoda, k.448-461)

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2017 roku, wydanym w sprawie I ACa 243/16 Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowania w zakresie rozprawy z dnia 18 listopada 2015 roku i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny podał, iż Sąd I instancji dokonując rozstrzygnięcia dopuścił się uchybień proceduralnych skutkujących nieważnością postępowania, a mianowicie: podjął rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku strony powodowej o wyłączenie sędziego, mimo iż winien był wstrzymać się od udziału w sprawie - bowiem wniosek dotyczył sędziego ze składu orzekającego, rozstrzygnięcie zaś (odrzućcenie wniosku) zapadło jednoosobowo, zamiast w składzie trzech sędziów zawodowych. A zatem, zarówno skład sądu który wydał orzeczenie był sprzeczny z powołanymi przepisami, jak i przy rozstrzygnięciu brał udział sędzia wyłączony z mocy samego prawa. Według Sądu Apelacyjnego uchybienie to pociągnęło za sobą wadliwość dalszych czynności procesowych podjętych przez Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 roku (oddalenie wniosków dowodowych strony), jak i wadliwość samego wyroku wydanego w dniu 2 grudnia 2015 roku: Sędzia objęty nierozpoznanym wnioskiem miał obowiązek powstrzymania się od udziału w sprawie, a tym bardziej wydania wyroku stanowiącego jej rozstrzygnięcie.

(wyrok SA w Łodzi z dnia 7.11.2017 r., k. 534, uzasadnienie, k. 535-538)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W 1995 r. spółka cywilna (...) nabyła od (...) Ltd. materiały marketingowe, obejmujące 55 segregatorów.

(porozumienie k. 23-28, faktury k. 29-40, 55 segregatorów, stanowiących załącznik do niniejszej sprawy)

W dniu 4 września 1997 r. w spółce cywilnej (...) została wszczęta kontrola skarbowa.

W dniu 17 grudnia 1998 r. Inspektor Kontroli Skarbowej, działający na podstawie upoważnienia Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. nr (...) z dnia 3 września 1997 roku, do przeprowadzania kontroli skarbowej zabezpieczył w/w materiały marketingowe stanowiące własność spółki cywilnej (...). (...) te stały się dowodami w postępowaniu podatkowym w sprawie określenia zobowiązań podatkowych M. i M. małżonków P. w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1995 rok.

(decyzje k.15,16,21,22, wyroki k. 17-20, protokół k. 41-43, pismo k. 174)

W dniu 29 czerwca 1999 roku, doszło do zawarcia umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pomiędzy M. P. (1), M. L. i D. S.. Ustalono, że zawiązana spółka będzie działać po firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, z możliwości stosowania skrótu firmy (...) Sp. z o.o.”. Jako siedzibą spółki wskazano Ł.. Ustalono, że działalności spółki będzie kierować dwuosobowy Zarząd w składzie (...) – prezes oraz M. P. (1) – wiceprezes.

M. P. (1) jako wspólnik (...) s.c. wniósł z dniem 31 lipca 1999 r. swój udział w spółce cywilnej jako aport do spółki (...) sp. z o.o.

Od 11 grudnia 2002 r. M. P. (2), a następnie M. P. (1) weszli w skład zarządu powodowej spółki.

(akty notarialne k. 44-52, informacja z KRS k. 83-89, 133-144, 154-160, 170-172, 376- 382, 387-391, 401-403, odpis z rejestru handlowego k. k. 240 odw.-241, uzasadnienie k. 410-411)

W oparciu o ustalenia kontroli, przeprowadzonej w latach 1997 i 1999 w spółce cywilnej (...), w dniu 25 lutego 2000 roku, Inspektor Kontroli Skarbowej w Ł. S. Ś. określiła zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 1995 M. i M. P. (2) w kwocie 919,024,20 oraz zaległości w tym podatku za rok 1995 na kwotę 564'747,20 zł, a także określiła odsetki od zaległości w podatku dochodowym od osób fizycznych w/w osób w wysokości 587'569,20 zł. Izba Skarbowa w Ł., decyzjami z dnia 21 lutego 2001 roku, utrzymała w/w decyzje w mocy.

Decyzje Izby Skarbowej w Ł. zostały następnie zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego, Ośrodka (...) w Ł.. Od wydanych w dniu 11 grudnia 2002 roku wyroków, M. i M. P. (1) wnieśli skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

(decyzje Izby Skarbowej w Ł. z 21.02.2001 r., k.15,16; wyroki NSA w W. z 18.05.2004 r., k. 17, 18)

W dniu 7 maja 2004 roku, strona powodowa zwróciła się do Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z prośbą o wydanie materiałów marketingowych (55 segregatorów), jakie zostały przezeń zabezpieczone w ramach postępowania kontrolnego prowadzonego w spółce cywilnej (...) za rok 1995.

Dyrektor Kontroli Skarbowej w Ł. w piśmie doręczonym stronie pozwanej w dniu 28 maja 2004 roku, odmówił wydania żądanych materiałów, motywując powyższe brakiem ostatecznego, prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie, w której w/w materiały stanowią materiał dowodowy. Jednocześnie strona powodowa została pouczona o możliwości korzystania z tych materiałów w sposób określony przepisami art. 178 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w siedzibie Urzędu Kontroli Skarbowej.

(pismo powoda z 7.05.2004 r., k.53, pismo Dyrektora (...) w Ł. z 25.05.2004 r., k.54)

Wyrokami wydanymi w dniu 18 maja 2004 roku, Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił zaskarżone wyroki NSA Oddziału (...) w Ł. z dnia 11 grudnia 2002 roku w całości i przekazał sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Ł..

(wyroki NSA w W. z 18.05.2004 r., k. 17, 18, 321, 331, uzasadnienie k. 322- 330,332-338)

W dniu 7 czerwca 2004 roku, powodowa spółka ponownie zażądała od Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. wydania zabezpieczonych materiałów.

Pismem datowanym na dzień 23 lipca 2004 roku, Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. odmówił wydania stronie powodowej materiałów marketingowych.

W/w pismo Dyrektora (...) w Ł. zostało zaskarżone przez powodową spółkę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł., który jednakowoż postanowieniem z dnia 21 września 2004 roku, skargę odrzucił, zaś Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, oddalił skargę kasacyjną wniesioną od w/w rozstrzygnięcia.

(pismo powoda z 7.06.2014 r., k. 55, pismo Dyrektora (...) w Ł., k. 56; postanowienie WSA w Łodzi z 21.09.2004 r., k.58; wyrok NSA w Ł. z 21.12.2005 r., k. 60)

Wyrokami wydanymi w dniu 7 grudnia 2004 roku, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. uchylił decyzję Izby Skarbowej w Ł. z dnia 21 lutego 2001 roku, w przedmiocie określenia zaległości w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1995 rok M. i M. P. (1) oraz decyzję Izby Skarbowej w Ł. z dnia 21 lutego 2001 roku, w przedmiocie określenia odsetek od zaległości w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1995 rok M. i M. P. (1) i przekazał sprawę do rozpoznania przez organ odwoławczy.

(wyroki WSA w Łodzi z 7.12.2004 r., k.19 i 20, k.339, 345, uzasadnienie, k. 340-344,346- 349)

W dniu 13 czerwca 2006 roku, powód wystąpił przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z pozwem o nakazanie przez sąd wydania mu stanowiących jego własność materiałów marketingowych. Sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, pod sygn.. akt. II C 591/08. Wyrokiem z dnia 20 listopada 2006 roku, Sąd ten oddalił wytoczone powództwo. Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2007 roku, w sprawie o sygnaturze akt III Ca 180/07 Sąd Okręgowy Łodzi III Wydział Cywilny oddalił apelację powoda od w/w rozstrzygnięcia, a jednocześnie stwierdził zgodność z prawem zabezpieczenia na potrzeby postępowania podatkowego oraz legalność władania przez organy władzy publicznej należącymi do powodowej spółki materiałami marketingowymi.

(pozew k. 61, wyrok SR dla Łodzi – śródmieścia w Łodzi z 20.11.2006 r., k. 62, wyrok SO w Łodzi z 19.04.2007 r., k. 64, uzasadnienie wyroku, k. 65-68)

Postępowanie podatkowe wobec M. i M. P. (1) zostało zakończone decyzjami Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 kwietnia 2009 r., które wydane w w/w postępowaniu wobec M. i M. P. (1) decyzje uchyliły z uwagi na przedawnienie zobowiązań podatkowych w trakcie trwania postępowań, w konsekwencji czego doszło również do umorzenia wszczętych postępowań.

(decyzje k. 176-184, 242-251, pismo, k. 307-320)

Pismem z dnia 5 maja 2009 r. Dyrektor Izby Skarbowej w Ł., poinformował powodową spółkę, że zabezpieczone materiały dowodowe zostaną jej zwrócone po uprawomocnieniu się decyzji Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 kwietnia 2009 roku.

(pismo k. 72-73)

Pismem datowanym na dzień 19 kwietnia 2010 roku (doręczonym powodowi w dniu 5 maja 2010 roku), Urząd Kontroli Skarbowej poinformował stronę powodową, o możliwości odbioru materiałów zawartych w 55 segregatorach zabezpieczonych i pozostających w Urzędzie, w każdym dogodnym dniu, w godzinach pracy Urzędu, po wcześniejszym uzgodnieniu terminu z Wydziałem Kontroli Środków Publicznych.

W dniu 14 maja 2010 roku zabezpieczone materiały zostały zwrócone Wiceprezesowi powodowej spółki (...).

(pismo k. 75, protokół, k.76-77)

W dniu 14 czerwca 2010 r. strona powodowa wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z wnioskiem o zawiązanie do próby ugodowej Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. i Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. o zapłatę odszkodowania w kwocie 17.082.671 zł, za niezgodne z prawem zachowanie Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. oraz Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł., polegające na bezprawnym przetrzymywaniu materiałów marketingowych stanowiących własność spółki (...).

Posiedzenie sądu w przedmiocie rzeczzonego wniosku odbyło się w dniu 29 września 2010 roku. W sprawie nie doszło do zawarcia ugody.

(wniosek k. 78-80, protokół k. 81-82, pismo k. 174)

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów.

Sąd pominął dokumenty znajdujące się na k. 201-235 i 271-277,278-306 uznając, iż nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Z tej samej przyczyny oddalony został wniosek dowodowy strony powodowej zawarty w punkcie 4. pozwu oraz punkcie 9. pisma powoda z dnia 23 kwietnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła odszkodowania za szkodę powstałą w związku z wydaniem przez Inspektora Kontroli Skarbowej decyzji z dnia 17 grudnia 1998 r., mocą której zabezpieczone zostały materiały marketingowe należące do spółki cywilnej (...). Wskazane materiały marketingowe stanowiły dowód w postępowaniu w sprawie określenia zobowiązań podatkowych M. i M. małżonków P. w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1995 r. Właścicielem przedmiotowych materiałów, w świetle uchwały o pokryciu udziałów w (...) sp. z o.o. aportem rzeczowym wniesionym przez wspólników spółki cywilnej (...) jest powodowa spółka. Strona powodowa oparła swoje żądanie na twierdzeniu, że w okresie od 6 lipca 1999 r. do dnia 5 maja 2010 r. (tj. od kiedy stała się ich właścicielem do momentu zwrotu przez organy podatkowe) nie mogła i nie korzystała z zabezpieczonych materiałów marketingowych, z uwagi na objęcie ich tajemnicą skarbową z chwilą załączenia do akt postępowania podatkowego. Postępowanie podatkowe w ramach którego doszło do zajęcia w/w materiałów marketingowych zostało finalnie umorzone, a decyzje Inspektora Kontroli Skarbowej z dnia 25 lutego 2000 roku uchylono - z uwagi na przedawnienie się zobowiązania podatkowego za rok 1995.

Kwestia odpowiedzialności Skarbu Państwa, za szkodę powodów winna być rozpatrywana w oparciu o art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji. Przepisy te, stanowią bowiem podstawę prawną odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną wydaniem i wykonaniem nieostatecznej decyzji organu podatkowego pierwszej instancji, następnie uchylonej, w przypadku zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem 1 września 2004 r. (por. uchwałę składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., III CZP 125/05, opubl. w OSNC z 2006, z. 12 poz. 194, Lex nr 177095).

Zgodnie z w/w przepisami Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego wówczas, gdy szkoda została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie, przy wykonywaniu powierzonej funkcjonariuszowi czynności o charakterze władczym. Dla przypisania odpowiedzialności Skarbu Państwa nie jest konieczne wykazywanie winy funkcjonariusza, a wystarczy udowodnienie, że jego czynności były obiektywnie niezgodne z prawem (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001r., sygn. akt SK 18/00, opublikowany w OTK 2001/8/256).

Bez wątplenia podmiot wymieniony w pozwie jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 417 § 2 k.c. Nadto, zachowanie, które skłoniło stronę powodową do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie mieściło się w jego kompetencjach jako, że miało miejsce w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Przed przystąpieniem do oceny istnienia przesłanek warunkujących odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę powoda, konieczne jest rozważenie skuteczności podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Strona powodowa wiąże swoje roszczenie z działaniami organów egzekucyjnych, kwestionując prawidłowość prowadzonego postępowania zabezpieczającego, w szczególności zaś odmowy wydania zajętych, a należących do niej od dnia 6 lipca 1999 r., materiałów marketingowych. Sąd uznał, iż strona powodowa wiedzę o uchyleniu decyzji i możliwości zwrotu przedmiotowych materiałów uzyskała w dniu 12 maja 2009 r. (tego dnia zostało jej bowiem doręczone pismo Dyrektora Izby Skarbowej w Ł., datowane na dzień 5 maja 2009 roku, w którym poinformował ją, że zabezpieczone materiały dowodowe zostaną jej zwrócone po uprawomocnieniu się decyzji Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 kwietnia 2009 roku). A zatem, według Sądu od tej daty należy liczyć trzyletni termin przedawnienia roszczenia strony powodowej, przewidziany w art. 442¹ § 1 k.c. Stosownie do tego przepisu roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Zgodnie z dyspozycją art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W dniu 14 czerwca 2010 r. strona powodowa wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej, a zatem stosownie do treści art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia został przerwany, a następnie –rozpoczął swój bieg na nowo od zakończenia tego postępowania, co nastąpiło w dniu 29 września 2010 r. (zgodnie z § 1,2 art. 124 k.c.). Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 30 września 2013 r., wobec czego zarzut strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie (art. 5 k.c.)

Nieskuteczność podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia, nie przesądza jednakowoż o zasadności wytoczonego powództwa. To, według Sądu nie zasługuje na uwzględnienie, z tej przyczyny, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności strony pozwanej.

W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy, uwzględnieniu powództwa, stoi przede wszystkim na przeszkodzie brak bezprawności działania strony pozwanej. Należy mieć na uwadze, że strona pozwana podejmowała czynności w ramach swoich uprawnień i w oparciu o obowiązujące ją przepisy prawa. Kontrola podatkowa, w ramach której dokonano zajęcia materiałów marketingowych powodowej spółki przeprowadzona została w trybie obowiązującej wówczas ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 553 ze zm.- w brzmieniu wynikającym z Dz.U. z 1997 r., Nr 137, poz. 926). Stosownie do treści art. 13 ust. 1 i 3 tej ustawy, wszczęcie postępowania kontrolnego przez inspektora wymagało upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, wydanego przez dyrektora urzędu kontroli skarbowej, określającego oznaczenie kontrolowanego i termin ważności upoważnienia dla konkretnego inspektora. W toku postępowania kontrolnego inspektor mógł między

innymi protokolarnie zabezpieczać zebrane dowody, w tym także dokumenty (art. 18 ust. 1 pkt. 2 w zw. z art. 21 ust. 2 pkt.2) .

Na gruncie niniejszej sprawy w dniu 17 grudnia 1998 roku, Inspektor Kontroli Skarbowej S. Ś., na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli skarbowej nr (...) z dnia 3 września 1997 roku, w oparciu o art. 21 ust. 2 pkt 2 w/w ustawy o kontroli skarbowej dokonała zabezpieczenia dowodów rzeczowych, w postaci 55-ciu segregatorów stanowiących własność spółki cywilnej (...). Czynność zatem nastąpiła w oparciu i na podstawie przepisów prawa.

Zgodnie z art. 180 § 1 i 181 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa po zakończeniu postępowania prowadzonego przez inspektora kontroli skarbowej dokumenty zgromadzone w toku kontroli podatkowej stają się dowodami w postępowaniu podatkowym. Postępowanie podatkowe prowadzone wobec M. i M. P. (1) zostało zakończone ostatecznymi decyzjami Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 kwietnia 2009 r. Stosownie do treści art. 234a Ordynacji Podatkowej organ odwoławczy zobowiązany był zwrócić akta sprawy organowi pierwszej instancji nie wcześniej niż po upływie terminu do wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Zabezpieczone materiały zostały zwrócone Wiceprezesowi powodowej spółki (...), w zgodzie z w/w regulacją, w dniu 14 maja 2010 roku, po uprawomocnieniu się decyzji o uchyleniu przedmiotowych decyzji.

Nadto, na uwagę zasługuje, że jedyną wykazaną w niniejszym postępowaniu podstawą umorzenia postępowania w ramach, którego nastąpiło zajęcie przedmiotowych materiałów było uchylenie zaskarżonych orzeczeń organu I instancji w przedmiocie odpowiedzialności wspólników spółki cywilnej (...) za zaległości podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za 1995 r. dlatego, że w czasie po wydaniu decyzji przez organ I instancji uległy one przedawnieniu. Samo ustalenie momentu przedawnienia, nastroczało organowi problemów, czemu dano wyraz z uzasadnieniem decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. z dnia 30 kwietnia 2009 r.

Na uwagę zasługuje przy tym, że kwestia braku bezprawności zachowania była również przedmiotem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt III Ca 180/07 . Sąd stwierdził wówczas zgodność z prawem zabezpieczenia na potrzeby postępowania podatkowego oraz legalność władania przez organy władzy publicznej należącymi do powodowej spółki materiałami marketingowymi

Niezależnie od powyższego Sąd pragnie zauważyć, że zabezpieczenie określonych dokumentów na potrzeby postępowania podatkowego lub kontroli skarbowej nie wiąże się z zakazem wykorzystywania zawartych w dokumentach informacji przez osoby, do których dokumenty należały lub należą. Tajemnicą skarbową są bowiem związane organy postępowania podatkowego, a nie strony postępowania (art. 294 Ordynacji podatkowej). Strony postępowania, a zatem M. P. (1) lub jego żona M. P. (2) mieli możliwość i prawo posługiwania się kolejnymi egzemplarzami zabezpieczonych materiałów, ich kopiami lub odpisami, w tym odpisami uwierzytelnionymi (art. 178 § 1 i 3 Ordynacji podatkowej), o czym byli zresztą przez organy pouczeni. Należy przy tym zauważyć, że zarówno M. P. (1), jak i M. P. (2) byli członkami Zarządu powodowej spółki. Wnosząc przedmiotowe dokumenty aportem do niej, M. P. (1) miał możliwość, ale także obowiązek zapewnienia powodowej spółce korzystania z opracowanych i zawartych w tych dokumentach materiałów. Nie można zatem przyjąć, że niekorzystanie przez stronę powodową z tychże materiałów, we wskazanym okresie czasu było wyłącznie następstwem zachowania strony pozwanej.

W ocenie sądu nie została wykazana także trzecia przesłanka w postaci szkody. Rzeczywista wartość przedmiotowych materiałów była kwestionowana przez organy administracji skarbowej. Tego m.in. dotyczyło przedmiotowe postępowanie podatkowe. Podstawą wszczętych postępowań było bowiem przekonanie organów kontroli skarbowej i organów podatkowych o zawyżeniu wartości przygotowanych analiz.

Kwestia ustalenia szkody, jej rozmiarów, jak również - wobec kwestionowania tej okoliczności przez stronę pozwaną - ich przydatności gospodarczej oraz możliwości praktycznych wykorzystania winny zatem być przedmiotem dowodzenia przez stronę powodową (art. 6 k.c.), która jednak nie powołała dowodów te okoliczności.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 k.p.c. Do kosztów procesu, poniesionych przez stronę pozwaną, która wygrała sprawę w całości należą: kwota 7.200 zł. z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu przed sądem I Instancji (§ 6 pkt 7 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz kwota 5.400 zł., z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu wywołanym apelacją powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 2 grudnia 2015 roku, wydanego w sprawie II C 1333/13 (§ 13 ust.1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu). Koszty te należało zasądzić na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa na zasadzie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1313 z późn. zm.)